

AM FOST CÂNDVA COPIL

Să încep mai întâi cu bunica mea maternă, Floarea.

De ce despărțit și cu majuscule Mama și Ica? Pe ea am deschis ochii, ea m-a crescut, ea mi-a călăuzit primii pași în viață. Mama-Ica de fapt o înlocuia pe mama care pleca la serviciu zi de zi pe la 5 dimineața și se reîntorcea pe la 10-11 noaptea când deja dormeam. Și Ica, ei bine aici e o altă poveste. Toți nepoții ei în număr de șase, eu fiind cel mai mare, gângureau ceva în lipsa părinților. Eu, de la mămăica - Ica, iar restul mai mici după mine și așa a rămas mămăica, la un loc, dar despărțit, rituos Mama-Ica. Prenumele de Florica a consfințit de fapt apelativul pe care îl adresam. O femeie frumoasă, deosebit de frumoasă, cu o față ovală, neverosimil de albă pentru locurile din care proveneau părinții ei, Dobrogea, undeva pe la Cochirleni. Cu niște ochi de un albastru deschis, hipnotizanți, ca verdele albastru al mării liniștite de vară.

În acest fel probabil că l-a sedus pe bunicul, un om dintr-o bucată, stâncos, obișnuit de mic cu greutatea dar mai ales cu vicisitudinile vieții.

Cum de s-au „refugiat” în Regat?

Obiceiul în părțile acelea, și nu numai, era să-ți furi la propriu viitoarea soție, așa cum a făcut și tatăl ei. Se ferea, atunci când ne povestea nouă, nepoților, mai ales iarna, de basme cu zmei și feți-frumoși care să le răpească pe Ilene-Cosânzene și aceasta ca un fel de reminiscență. Viața a călit-o, precum și pe cea a bunicului, cel din urmă luptător activ în Războiul din 1913, prizonier, osândit la moarte, scăpat ca prin minune că pe lângă română cunoaștea turca, greaca, bulgara, albaneza. Cum Killer-ii în vorbirea noastră de acum erau în acea vreme preponderent turci, a aflat din conversațiile lor că toți prizonierii urmau să fie executați a doua zi. O parte din ei au evadat la îndemnul bunicului meu, traversând fluviul înot, mai mult pe dedesubt decât pe deasupra, și așa s-au salvat o mână de oameni; mulți dintre ei, la lumina feștilor, au fost hăcuți de către grănicerii bulgari, atunci când traversau Dunărea.

Bunica a putut să crească cinci copii din șase născuți, cu abilitatea ei transmisă copiilor și, mai departe, nepoților (în special mie, pentru care, ca și la ea, somnul reprezintă 3-4 ore pe noapte), până a închis ochii.

Și cum vorbele rebele, contemplative, ori critice nu pot dimensiona viața unui om, am găsit printre multele hârtii îngălbenite de vreme un fel de jurnal, pentru o perioadă de câțiva ani. Acum fiecare tânăr și mai puțin se joacă pe calculator, scrie fel de fel de lucruri, trăiri, impresii, scrieri de tot felul pe e-mail. Aceasta e noua formă de corespondență. Eu am scris destule lucruri, parte pierdute, fiind un caracter zic eu aparte. Dar n-am crezut că bunicii mei și alte rude ale lor, fără a avea o pregătire estetic-culturală anume, pot ține jurnale zilnice cu impresiile aferente.

Am dat peste un asemenea caiet; știu că au fost zeci, atât ale bunicii mele și sute ale bunicului meu din care nu am mai găsit decât foarte puține înscrisuri. Demolările din anii '80 pentru a face loc Bulevardului Decebal, frica de a nu fi găsite după anii de teroare din '50, obligați a le distruge apoi, deoarece nu puteau fi citite reflecțiile bunicului meu, după ce îl cunoscuse pe I.C. Frimu și pe alți frunțași socialiști români, nu pe comuniștii „impuși” de Moscova.

Din acest umil manuscris se desprind, pe lângă majoritare probleme pecuniare, trăiri, frământări convulsive, destăinuirii și, nu în ultimul rând, iubirea, imensa iubire față de cei trecuți în neființă, iubirea și încrederea în Dumnezeu.

Din scrisul zilnic, supercondensat, voi încerca să spicuiesc câteva paragrafe, pentru că acest mic jurnal a fost scris pentru uzul ei, spre a-și aminti sau a puncta diverse momente zilnice prin care a trecut. Dar pentru a le înțelege mai bine, mai ales sensul lor, le voi transcrie în măsura în care starea caietului permite.

Începutul acestui caiet este datat miercuri 19 martie 1952, sub titlul „Visuri”. „În noaptea de marți spre miercuri, am visat că s-au prezentat două persoane, care eu fiind într-o casă necunoscută, din vorbe care le mai țin minte, și din cele ce s-au spus, că voi mai trăi mai mult de doi ani. Să văd dacă se adevărește”.

File rupte și apoi jurnalul „sare” la 21 martie 1960. „Dumnezeu să-l ierte și eu să mă duc lângă el, soțul meu Ștefan. Florica”.

Bunicul a trecut în veșnicie la 30.01.1960 iar durerea bunicii este reliefată într-un mod clar „...să mă duc lângă el...”. Bunicul, deși avusese o sănătate de fier, datorită grijilor, a necazurilor, a faptului că fiind considerat ca făcând parte din „clasa asupritorilor” nu avea după anul 1948 nici un fel de venit. Era mulțumit că scăpase fără a face închisoare, deoarece prin anii 1942 a închis atelierul unde confecționa încălțăminte de lux, în care lucra în final numai 8-9 muncitori. Erau în plin război și nimeni nu mai avea chef să-și comande încălțăminte de lux, spunea el că unele modele de încălțăminte pentru femei puteau fi întoarse pe dos, atât de delicat și perfect erau confecționate.

Bunica s-a descurcat ceva mai bine; cu mașina Singer pe care o avea, a reușit să preia ceva confecții pentru armată și astfel s-au descurcat până prin anii 1945.

După aceea a început calvarul, norocul a venit din partea copiilor care au început să câștige. Mai întâi mama, ca salariat la Primăria Capitalei și apoi la Ministerul Transporturilor, de unde mai târziu a ieșit la pensie. Apoi unchiul Ionel, care lucra la firma Phoenix (de uleiuri), tanti Dița (Tudorița) care a depășit acum 90 de ani și lucra la Calea Ferată, iar în final Alexandrina (nașa) și unchiul Hary.

Caietul cuprinde o înșiruire de evenimente, fapte, trăiri pe mai multe pagini așa că voi transmite doar o parte din ele. Sunt însemnări în special pecuniare între anii 1960-1962. Descifrez: „Țin acest caiet ca să nu pierd ce se găsește de la soțul meu, Ștefan, ale lui necazuri și vise”.

21 martie 1960 - „Am scos actele de moarte, căsătorie și copiile lor, ale lui Haralambie și a celorlalți copii”. „A venit Bebe (tatăl meu natural n.a.) cu măsă și l-a luat pe Florian (adică pe mine) la ora 3 după amiază. Au plecat să-i ia pantofi”. Eu nu-mi mai amintesc acest amănunt dar, iată, când deja împlinisem 13 ani și 10 de la divorțul de mama mea, a încercat o apropiere de fiul său natural. 23 martie - „Am fost cu actele de casă și cu alte acte, cu doi martori, Angela și Rica, pentru acte de moștenire; m-au însoțit patru copii, Milica, Alexandrina, Tudorița, Haralambie fără Ionel”.

„Doamne ferește. În ziua de 25 s-a spânzurat o femeie”.

„În ziua de 26 am fost la moară cu Boris (tatăl meu după ce mama s-a recăsătorit în anul 1950 n.a.) și cu Florențiu (acesta fiind apelativul meu n.a.). Am măcinat 20 kg. La ora 11:00 a mușcat cățeaua pe Iosefina de mâna stângă (verișoara mea n. a.)”.

10 Aprilie - „Am fost la cimitir cu Milica (mama mea), Alexandrina, Adi, Iosefina. Am fost la Angela (o cumnată, soțul ei un reputat scriitor), ne-a tratat cu cafea”.

13 Aprilie - „Pe Arsenescu l-a îngropat de vinerea Paștelui”. „29 Aprilie, am arat și am semănat porumbul”.

„1 Mai, am fost la biserică. Nu a fost voie să se facă slujbă. De la ora 5 dimineața până la 8 dimineața a slujit și apoi s-a închis și s-a sărbătorit ziua muncii”.

Ștefan și Floarea Cârmaciu (la masă),
Milica (mama) în mijloc sus

„27 Mai. Doamne ajută. A adus pe Ani (sora mea după mamă) la Roșiori să le-o crească mătușa lui Boris, Dumnezeu să-i ajute lui Ani. În ciuda mea a adus-o. Mi-a răspuns Boris „Ei asta-i bună. Ce ai cu copilul meu, unde vreau acolo îl duc”. Greu mi-a venit“.

„30 Mai. Mă pregătesc să plec la țară dar e nor de ploaie, a plouat și e frig“.

„Cu Dumnezeu înainte. Pe luna august am făcut țuica în sat la colectiv. M-a ajutat Marioara lui Preda (deoarece) pe 12 Aprilie i-am cusut lui Gigea (fata lor mai mare) o rochie. Cu totul am stat 12 zile. Începem paza la vie pe 25 August. Via neagră s-a cules în 19 septembrie iar albă (pe) 23. (Pe) 24 am adus-o cu țiganu, i-am dat 110 lei, mi-a rupt și felinaru“.

Jurnalul se termină în septembrie 1962, fiind înscrise doar sume de bani primite. Acest jurnal, prin modul sec de înscriere a datelor, evenimentelor dar mai ales acea teribilă frământare de a avea resursele bănești nu numai pentru a ei supraviețuire, dar, așa cum obișnuia în anii când trăia bunicul, de a asigura un echilibru între cei care câștigau mai mult, unchiul Ionel, mama, tanti Dița și cei cu venituri mai mici, nașa (Alexandrina) ori unchiul Hary.

Am închis caietul cu gândul spre cea care mi-a acordat zic eu o atenție specială, dintr-o multitudine de alte motive, punând în lăuntru acestuia și creionul chimic de care s-a folosit, lăsând intactă astfel simbioza gând, trăire, caiet și obiectul înregistrării. Din câteva file răzlete rămase de la bunicul meu Ștefan Cârmaciu (Carmacciu, Karmaciu) rezultă o serie de informații inedite. Un fel de pomelnic al bunicului având înscrise următoarele: Mama născută la 1848. Copii: 1871 Ion; 1875 Ionița; 1880 Marița; 1883 Ștefan; 1885 Iordana; 1887 Tănase; 1880 Niculina; 1883 Constantin; 1900 Anghelica. Rezultă că împreună cu bunicul au fost 9 frați din care probabil gemeni, Marița și Niculina (1880), Constantin și Ștefan (1883).

Cu o caligrafie impecabilă descrie succint trei evenimente, dintre care voi menționa doar unul.

„În zile de Duminica - sau Sâmbăta spre Duminică la ora 3 ½ s-a cutremurat pământul. Cutremurul a venit de la răsărit spre apus cunoscând după oala cu apă care era așezată pe godin, clătînându-se s-a vărsat la răsărit și la apus. Întâmplarea a făcut ca colțul din dreapta la prăvălie să crape, am fost pârât de vecina zisa nevasta unui căpitan Dărăscu să telefoneze și să vie vro 10 Legionari să-mi dărâme colțu care s-a crăpat.

Ca să-l fac m-a costat până la suma de aproape 10,000 lei. Am fost ajutat de Ionel cu suma de 5000 lei iar cu restu l-am pus eu.

1940 ziua 22 noiembrie reparația“. Viața cotidiană transpusă într-o altă dimensiune a istoriei. O viață zbuciumată, plină de greutăți dar și de realizări. Din nici un rând nu răzbate pesimismul, deznădejdea ci contrariul, dorința (până la ultima suflare) de a supraviețui, de a domina timpul ca noțiune imaterială.

Această amprentă a optimismului a fost așezată pe fruntea tuturor urmașilor. Toți, absolut toți au dorit și chiar au reușit să realizeze ceva în viață.

Supușenia față de Dumnezeu și a Fiului Său, optimismul, implicarea în felurite meserii ce le-au avut succesorii, faptul că printr-o muncă tenace și-au croit fiecare un drum în viață se datorează părinților lor și pe cale de consecință bunicilor mei, cărora le port o eternă recunoștință.

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură
